Una Església que lluita

Estimats diocesans,
Tots hem jugat, de petits més. De fet, quan teníem pocs anys, fèiem volar la imaginació per jugar. De vegades érem herois i de vegades astronautes... Però això no tenia gaire importància; el que era decisiu era que havíem de guanyar. Ho donàvem tot; ningú no volia quedar en segon lloc. De vegades, també cal dir-ho, alguns jocs eren tan competitius que es convertien en «lluites», i aquestes acabaven malament perquè la rivalitat pujava de to. Això de «jugar lluitant» va amb la condició de criatura. Amb tot, és clar que tot ésser vivent intenta lluitar per allò que vol. I aquestes lluites no són pas un joc.
Si l'Església vol ser feliç, sap que ha de lluitar a favor del Regne de Déu, des de la pau. Agraeixo la lluita dels voluntaris de diverses entitats diocesanes que se situen al costat dels més necessitats. Aquest és el nostre lloc i la nostra lluita: fer costat als més febles. És una lluita dura, però feliç. Els qui donen el seu temps a favor dels altres —a part d'agrair l'existència de tants voluntaris i voluntàries, demano que puguin créixer en nombre— són grans lluitadors, perquè no pensen en ells mateixos, sinó en els altres. Això és signe de noblesa, però també de coratge i d'esperança. La victòria dels pobres, que és la de Déu, arribarà.
L'Església diocesana, en el nostre cas, la de Lleida, vol assolir aquesta victòria, que no és res més que una comunió viva i vivent.
La vida de Jesús fou també una lluita —sense violència, òbviament—. Ell demanava que la hipocresia quedés del tot erradicada del cor de la persona; aspirava que la gent s'adonés que Déu és a prop de la sinceritat; somiava en veu alta i expressava amb rotunditat la força del perdó; entenia que la pregària era el camí per lliurar les millors batalles contra l'enemic —que pren formes tan variades com, per exemple, la rutina, el desencant i la tristesa—.
El nostre pla pastoral vol ser un referent per assolir aquesta força necessària que ens predisposi a lluitar a favor del Regne. En aquest pla s'expressa la importància de la «parroquialització». No es tracta d'armar-nos institucionalment, de tal manera que siguem estranys en aquest món que ens toca viure. Es tracta de lluitar per renovar les nostres parròquies i fer que siguin expressió veritable de la proposta i la victòria de Jesús: ser una comunitat que viu la comunió i en comunió, amb Déu i amb els germans. Això tindrà lloc gràcies a la predisposició de cada creient, però també —permeteu-m'ho— gràcies als recessos diocesans que es proposaran durant els propers mesos al nostre bisbat. L'aposta és forta. Cal que ho sigui.
Feliç l'Església que lluita des de la fe, des de la pau i des de l'esperança. Per a nosaltres, la lluita no és pas quelcom que ens hagi de remetre a una situació de vencedors i vençuts. Déu ens crida a tots, i la lluita, que caldrà dur a terme en diferents fronts, ha de tenir sempre un horitzó: la comunió. Integrar tothom: aquesta és la lluita real.
Fem-nos forts gràcies a una vida sagramental viscuda amb un esperit de conversió; amb una formació curosa que no ens allunyi de la realitat; amb una pregària quotidiana que faciliti sempre la pertinença eclesial; amb una predisposició generosa per ser missioners allà on transcorre la nostra vida. I recordeu: la victòria de Déu, que és comunió amb Ell i és pau, està arribant.
Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

Una Iglesia que lucha

Queridos diocesanos:
Todos hemos jugado, especialmente de pequeños. De hecho, cuando teníamos pocos años, dejábamos volar la imaginación para jugar. A veces éramos héroes y otras veces astronautas... Pero eso no tenía demasiada importancia; lo decisivo era que teníamos que ganar. Lo dábamos todo; nadie quería quedar en segundo lugar. A veces, también hay que decirlo, algunos juegos eran tan competitivos que se convertían en «luchas», y estas acababan mal porque la rivalidad iba en aumento. Eso de «jugar luchando» es propio de la condición infantil. Con todo, está claro que todo ser vivo intenta luchar por aquello que quiere. Y estas luchas no son un juego.
Si la Iglesia quiere ser feliz, sabe que debe luchar a favor del Reino de Dios, desde la paz. Agradezco la lucha de los voluntarios de diversas entidades diocesanas que se sitúan al lado de los más necesitados. Este es nuestro lugar y nuestra lucha: estar al lado de los más débiles. Es una lucha dura, pero feliz. Quienes dedican su tiempo a favor de los demás —además de agradecer la existencia de tantos voluntarios y voluntarias, pido que puedan crecer en número— son grandes luchadores, porque no piensan en sí mismos, sino en los demás. Esto es signo de nobleza, pero también de valentía y de esperanza. La victoria de los pobres, que es la de Dios, llegará.
La Iglesia diocesana, en nuestro caso, la de Lleida, quiere alcanzar esta victoria, que no es otra cosa que una comunión viva y vivificante.
La vida de Jesús fue también una lucha —sin violencia, obviamente—. Él pedía que la hipocresía quedara completamente erradicada del corazón de las personas; aspiraba a que la gente se diera cuenta de que Dios está cerca de la sinceridad; soñaba en voz alta y expresaba con rotundidad la fuerza del perdón; entendía que la oración era el camino para librar las mejores batallas contra el enemigo —que adopta formas tan variadas como, por ejemplo, la rutina, el desencanto y la tristeza—.
Nuestro plan pastoral quiere ser un referente para alcanzar esa fuerza necesaria que nos predisponga a luchar a favor del Reino. En este plan se expresa la importancia de la «parroquialización». No se trata de armarnos institucionalmente, de tal manera que seamos extraños en este mundo que nos toca vivir. Se trata de luchar por renovar nuestras parroquias y hacer que sean expresión verdadera de la propuesta y la victoria de Jesús: ser una comunidad que vive la comunión y en comunión, con Dios y con los hermanos. Esto tendrá lugar gracias a la predisposición de cada creyente, pero también —permitídmelo— gracias a los retiros diocesanos que se propondrán durante los próximos meses en nuestra diócesis. La apuesta es fuerte. Es necesario que lo sea.
Feliz la Iglesia que lucha desde la fe, desde la paz y desde la esperanza. Para nosotros, la lucha no es algo que deba remitirnos a una situación de vencedores y vencidos. Dios nos llama a todos, y la lucha, que habrá que llevar a cabo en diferentes frentes, debe tener siempre un horizonte: la comunión. Integrar a todos: esta es la verdadera lucha. Hagámonos fuertes gracias a una vida sacramental vivida con espíritu de conversión; con una formación esmerada que no nos aleje de la realidad; con una oración cotidiana que favorezca siempre la pertenencia eclesial; con una disposición generosa para ser misioneros allí donde transcurre nuestra vida. Y recordad: la victoria de Dios, que es comunión con Él y es paz, está llegando.
Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida